

SZERKESZTŐI IRODA:

Békéscsaba 21. szám. (Postaépület) hová a lap szellemi részét illető közlemények érzékenyek.

AZ „ELLENZÉK” ELŐFIZETÉSI DÍJA:

Vidékre postán, vagy helyben házhoz hordva

Egy évre 16 frt. Negyedévre 8 frt. Egy hónapra 3 frt. Egy napra 10 kr.

Egyes szám ára 5 kr.

Megjelenik mindennap, kivéve a vasár- és ünnep napokon.

Kéziratok nem adnak vissza.

ELLENZÉK.

POLITIKAI ÉS TARSADALMI NAPILAP.

KIADÓ-HIVATAL:

Kolozsvár, Belkőzp-utca 33. szám.

HIRDETESI DÍJAK

Egy centiméternyi tér ára 4 kr. Gyárosok, kereskedők és iparosok árkedvezményben részesülnek. Bélyegilleték minden hirdetés után 30 kr.

Nyilvántartási díjak

garmond sora után 20 kr. fizetendő.

Az „Ellenzék” perselye.

(1886. április óta.)

Az erdélyi Kulturregyletnek:

Filigrán gyűjtés:

Loboz Ferencné urnő Ko- 3 frt 68 kr.
lozsvárról
Mayer Jánosné urnő 3 frt 65 kr.
Matrocz Jánosné 4 frt — kr.
Müller Kati 4 frt — kr.

Összeg: 15 frt 33 kr.

Ehez adva az eddigi kimu- 4554 frt 60 kr.

Együtt: 4569 frt 93 kr.

Magyarul.

II.

Abbeli fajgyengeségünk, hogy minden rajtunk élőde idegen kedvéért nyelvet cserélünk, annyira szemtelenné tették a vándorhajót egy részét, hogy sok ki itt tartózkodás után sem tanult meg magyarul. Neveléssel foglalkozik az egyik, házallással a másik, iparral a harmadik... és a negyedik, az ötödik... századik... itt él, itt keres, törvényeink oltalmát, intézményeink szabadságát élvező évek sötét évtizedek óta, a nélkül, hogy nemzetünk iránt való ragaszkodását legalább szép és zengő nyelvünk megtanulásával tanusítani igyekeznék.

Emihasználnak minden „schmarn”, a mi itt van. Hogyan megy a kormányzat, mit csinál a vármegye, miből telik ki a város költsége? Ezen — és más kérdések nem érdeklik őt. Multunkat nem ismerik, jelenünket nem veszik számba, jövőnkért nem agódnak. Bányák is ők a status-adósságot, a nemzeti felelősséget, a pártgazdátas miérteit. Mit tett a tud. akadémiá, minő hűdányai vannak az irodalmi társaságoknak, minő szent mozgalmak tartják ébren társadalmunkat — mindez épen úgy nem érinti őket, miként a fagyónyót nem érdekli, hogy a tölgy, melyet megtelepedett, honnan szívja életnedveit s merre terjeszti szét lombját.

Szűgyen, hogy e parazitákat megvárjuk; hogy még annyi életerő sincs bennünk, hogy legkezdtelegesebb kötelességükre, nyelvünk megtanulására szorítsuk őket. Bemegyek a Külföldi utcára, torkolatába, vagy elmegyek a régi időtemplom tájékára: s elfog a borúság, ha hallom, hogy a zsidóság háromnegyed része megromlott német jargonnal beszél. Hallgatom a letűnt századot korszak itt feledett és közadokból nyugdíjazott beámtereit, a mint

németül beszélnek. Virágzó ültetbe nézek be, s hallom a személyzetet németül beszélni. Vendéglőkben német ételpokát látok; a vasúti hirdetések fele részé német; a posta takarékpénztárak hivatalos kimutatásának hasonló szintén német — és még azt mondják, hogy türelmetlenek, hogy sóvinisták vagyunk, holott mindezt hazánk egyik legmagyarabb városában, Kolozsváron észleljük.

A nemzetiségek elnyomtatás miatt panaszkodnak. Emlékeztetükbe hozom a Bachkorszakot. Ki beszélt akkor románul? Láttak román periratot, román végzést, román ítéletet? Követelték akkor, hogy románul tudjon a járásbíró vagy a Bezirk-főnöke? A Bachkorszak nem kimélte sem szabadságukat, sem nyelvüket. Még sem tiltakoztak ellene. Ellenkezőleg egy kézre dolgoztak a becsődült idegennel, hogy hazájukat — a magyarok hazáját — elnyomni segítsék. A magyar intézmények a legtagasabb politikai és egyéni szabadságot biztosítottak mindenkinek; tehát a románok is. Nyelvüknek is megadták a jegyzőkönyvi nyelv jogát s mindazt, a mi egy nyelv fejlesztésének az irodalomban, az egyházban, az iskolában, a községben és a családban előfeltétele. És mégis most folytatják azt a politikát, mit a Bachkorszakban lett volna hazafias kötelességük folytatni.

Panaszkodnak. Kivánják, hogy tisztviselőink tudjanak románul. Hiszen tudnak. Azok, kiknek a néppel állandó érintkezésük van, a szolgabírák, körjegyzők, bírósági kiküldöttek — még igen is jól tudnak. Én már hallgattam a kolozsvári kir. törvényszéknél olyan végfárgyalást, melyet nem értettem meg, mivel bíró, ügyész, vádlott és tanu mind románul beszéltek. Csak épen az enuntiatiók és az ítélet voltak magyarul. Mégis panaszkodnak. A magyar haza módot nyújt nekik, hogy megtanulják a hivatalos nyelvet. Agitálnak ellene és nem tanulják meg. És azt hiszik, hogy igaz joguk van azt követelni, hogy az állam tanulja meg az ő nyelvüket. A mit kívánnak, igazi megfordított világa a józan észnek.

Ki beszél közülök a mi kedvünkért magyarul? — Senki. Mert ha van köztük hivatalnok, ügyvéd, pap — bizony nem éretnék, hanem ömágáért beszél magyarul. De nézzék meg, hogy ki beszél a magyarok közül az ő kedvükért románul? — Mindenki, ha tud.

Minden birtokos.

A mezősegi, alsó-fehéri, hunyadmegyei — szóval minden vármegye minden birtokosa románul beszél a cseléd-

ségével, a napszámossáival és mindazokkal, kikkel mindennapos érintkezése van. Olyan gyengeség az, melynek hadat kell a sajtó útján üzenni. Mert nincs értelme annak, hogy a ki adja a kenyeret, az alkalmazkodjék a kenyérkereső kedvéhez. Románia kormányának és társadalmának joga van megkövetelni, hogy a ki ott él, ott keres, ott élvez, ott gyűjt: tudjon románul s ne éljen mint idegen, idegen nyelvel és idegen aspirációkkal a román hazában. Ugyanezt a jogot követelheti magának a magyar kormányzat és a magyar társadalom. Ideje, hogy már egyszer követelje. Adig is a magyar hazafiai kötelessége megkönnyíteni az állam és társadalom e feladatát az által, hogy mindazokkal, kik tőlük függnek, az ő kenyerüket eszik, földjüket bírák, gabnájukat aratják — magyarul beszéljenek. Meg kell érteni az idegen ajkakkal, hogy hazájuk a magyarok hazája. Minél több engedményt teszünk, annál inkább vérszemre kapnak. Szűnjék meg már egyszer a magyarok soknyelvűsége. Beszéljünk magyarul, hogy nemzeti mi-voltunkat a mindennapos érintkezésben, a munkában, a társalgásban épen úgy, mint az irodalomban, mindig és minde-nütt kifejezésre juttassuk.

Politikai hírek.

Kálnoky delegációsális nyilatkozatai egészen kizárólag sodrúkból az orosz lapokból. A „Journal de St. Petersburg” is, mely a legvitatottabb hangon szokott írni, élesen hangsúlyozta a bécsi és az orosz kabinet töltőfoga közti különbséget. A pétervári kabinet másik félhivatalosa, a brüsseli „Nord” támadja meg Kálnokyt azt állítva, hogy a hármass szövetség csakugyan veszélyeztetni a békét, de azért, mert nem enged, hogy Oroszország fegyveres erőfeszítés nélkül rabolhassa el Bulgáriát. Ezt cinikus nyíltsággal fejezi ki a „Nouvelles Vremja” legújabb száma, mely a „rablás elűztéséről” háborúval fenyeget.

A román kormányfőval szemben az egyes ellenzéki töredékek erősebb eljárásra határoztak el magukat. Két új lap alapított és e célból — legutóbb. Az egyik Bukarestben jelenik meg francia nyelven és cím alatt: „La Liberté Roumaine” és az „ellenállás ligájának” közönyvéként szerepel, a mely ligát a radikális színezetű ellenzéki képviselők alakították. Jassyban szintén új ellenzéki lap indult meg, melynek címe: „Moldavia”. A moldvai-ellenzék a lapban fogja a maga érdekeit érvényesíteni. A kormány körében — mint Bukarestből írják — nem nagy súlyt fektetnek e mozgalomra, mely az ellenzék egyes töredékeinek külön-külön sokban ellentétet okozhat még jobban kinttűt. A kormány különben a bírák

elmozdithatlanságáról akar egy törvényjavaslatot az e hó 27-én megnyíló parlament elé terjesztetni s ezáltal is megcáfolni a törekszik azon állítást, hogy a bíróságokra folyton befolyást gyakorol s azokat hatalmának biztosítására kasználja fel.

Szocialisták Angliában. Anglia fővárosa vasárnap nagyobb arányú zendülési kísérlet színhelye volt. Valami nyolcezer szocialista, leginkább foglalkozás nélküli munkás, sereglett össze egyik főtérre s csakhamar úgy viselte magát, hogy a rendőrségnek közbe kellett lépnie. Mert a tömeg vezetői nem maradtak a szokásos beszédekkel, hanem tettelegességre bujtogatást halgatókat. A mozgalom olyan rendkívüli arányokat öltött, hogy a londoni rendőrség nem volt képes azt egy maga elnyomni. Katonáságot kellett segítségül kérnie.

A több óráig tartó küzdelemben, mely a zavargókkal vívatott, valami száz sebesülés történt. Nyolcszázal több embert tartóztattak le, köztük egy parlamenti képviselőt. A zavargás egyebiránt az óriás város több helyén egyszerre tört ki s főleg ez okozta, hogy a rendőrség egymaga nem bírta a zavargókat szétűzni.

Külföldi vita a delegációban.

Bécs, nov. 14.

A magyar delegáció ma d. e. 10 órakor tartotta 3-ik nyilvános ülését Tisza Lajos gr. elnökölte alatt.

Elnök jelentő Haynald köszöntet a delegáció részvevőit és bemutatja a zárszámadást, albizottság jelentését, mely a szerdai ülésre tüztetik ki. Tóvanka Imre lemond a bizottsági tagságról s helyébe Nopcsa b. hívta ott be.

Következett ezután a napirend: a külföldi albizottság jelentésének tárgyalása.

Falk Miksa előadó hosszú beszédében utal arra, milyen zavaros és nyugtalanító volt a helyzet a keleten még a delegációk múlt évi ülészaka idején. Akkor a Kaulbars küldetése és a mingreliai herceg jelöltsége igen aktualissá tette a háború veszélyét s az egész orosz közvélemény sürgette Bulgária megszállását. Ma a helyzet gyökeresen változott s az orosz sajtó maga sem kíván többé ily szélső intőzkedéseket.

Azután így folytatja: Tavaly még igen tekintélyes politikai körökben Oroszországban kívül is azon tévhit volt elterjedve, hogy Oroszországnak Bulgáriában valami kiváltságos állása, valami külön előjogi vannak, és én magam is kénytelen voltam akkori beszédemben ezen tévhit ellen küzdeni, magából a szerződésből kimutatván, hogy az ott, a hol valamely hatalomra csakugyan külön jogot akart ruházni, mint pl. a mi monarchiáinkra Bosznia és Herzegovinával szemben, ezt egyenesen és világosan kimondotta: míg Oroszországnak Bulgáriával szemben nemcsak hogy ilyen külön jogot nem adott, hanem épen megfordítva, világosan megszabta a határidőt, a mely alatt az orosz csapatoknak Bulgáriából ki kellett vonulniok.

Vajjon ma beszél-e még valaki Oroszországnak ily külön jogairól és — nincsen-e általánosan elismervé az, hogy Oroszország ott egy hajszálnyival több jogot nem igényelhet, mint a szerződő hatalmak bármelyike? Egy év előtt még a leghiggadtabb politikusok sem tartották kizártnak annak lehetőségét, hogy a bolgár kérdés egy európai konfliktusra vezethetne és magunknak is, bármily fájdalmas volt ránk nézve ennek szükségé, tetemes áldozatokat kellett hoznunk, hogy minden eshetőségnek szemébe nézhessünk.

Ma nem mondható ugyan, hogy a béke megzavaratásának veszélye teljesen el van hárítva, de ha ily veszély még létezik, ez az általános európai helyzetben találja okát; azonban, hogy a bolgár kérdés egy-maga ily végzetes fordulatra adhatna okot, ezt ma már senkinek hiszi. A helyzet javulása, még pedig főleg a mi monarchiánk helyzetének javulása, tehát nemcsak a diplomáciai felelősségben, hanem a közérzületben is tükröződik és az albizottság azt hiszi, hogy a közvéleménynek hű visszhangját szolgáltatja, midőn jelentésében ezen általános érzésnek kifejezését ad.

Ezen szempontokból kiindulva, az albizottság jogosultnak vélte magát kimondani és ennek kimondását a t. országos bizottságnak is ajánlani: hogy külföldi kormányunk magatartása a bolgár kérdésben lényegesen hozzájárult a béke fenntartásához, hogy az épen oly következetes, mint erőteljes és ügyes volt és hogy már ezen okból is a külföldiek vezetése méltán tarthat igényt az országos bizottság elismerésére, de kormányunknak a bolgár ügyekben követett ezen korrekt magatartása és a szerződésekre való hű ragaszkodása egymaga talán még nem lett volna elégséges arra, hogy a béke megzavarásának még csak megkísérlése is elhárítható. Egyike, vagy másika azon hatalmaknak, melyek a keleti, nevezetesen a bulgáriai ügyekben a miennkel ellentéző irányt követnek, talán azzal, kecskegöthette volna magát, hogy ha csak is velünk van dolga, még is megpróbálhatná politikájának akár anyagi erővel is érvényt szerezni.

Nem kétkedünk, hogy ezen remény teljesen hiúnak bizonyult volna, de külföldi kormányunk mégis tartozott monarchiánk népének azzal, hogy a meennyire emberileg lehetséges, egy ily mértékű megkísérlésnek is elejét vegye, valamint azzal, hogy midőn oly érdekeknek megvédéséről van szó, melyek a miénk is, de nem kizárólag a miénk, hanem egész Európáé, ezen védelem terhei ne egyedül kizárólag a mi vállainkra nehezedjenek. Külföldi kormányunk mind a két irányban megtette kötelességét és örömmel konstatáljuk, hogy törekvéseit miódott irányban a kívánt siker koronázta.

Ezután elismeréssel emlékezik meg arról, ki a jelen helyzetet előkészítette: gróf Andrássy Gyuláról s a külföldi jelentés általános részét elfogadásra ajánlja.

Falk előadó után Gyurkovics, Szűgyény Marich osztályfőnök, Apponyi Albert gr. Abrányi Kornél, Schlauch püspök és végül ismét Falk előadó emelték szót, mire úgy a jelentés, mint a költségvetés elfogadtatott. Rövid szünet után a pénzügyminiszter-

AZ „ELLENZÉK” TÁRCAJA

1887. november 15.

Bem szobra előtt.

— Egy darab történet. —

(Vége.)

Dutye lá... szót a korosmáros. Először beszélt magyarul. Ugy is látom, hogy egy mákszemnyi sincs benne a magyar vérből. Ide ma be nem mentek. Ma megnépe van Kolozsvárnak.

Ha addig élek is bemegyek — kiált Fekete — s azzal a korosmárost nyakon csipi s elakarja lökni utjából.

A korosmáros kiált. Egy percz alatt kirohan a korosmárból s sok vig magyar. Még egy zápfogukra sem lett volna elég ez a három decz. El is kúszik velük, ha véletlenül fel nem ismeri egyik mulató Feketében egykori katona bajtársát.

Fekete mindjárt levette az oláh ködöt, elhajította a báránybőr piskát. Kivette kebléből a honvéd eszéköt. Feltette, utána félrevágta. Poharakat adtak kezükbe. Ittak, mert innok kellett. A mint csurgott a pohárból a bor, úgy hullott szemekből az örömköny. Éljen a haza! Éljen Bem apó! Viszhangzotta minden hű ajak.

Örvendhetek is akkor.

Soha a Jézuska olyan angyalfiát nem látott Kolozsvárnak, mint 1848. decz. 25-én, azt akkor Bem apót hozta, s vele a szabadságot. Bem apó kiűzte Kolozsvárról az ott tanult útni akaró osztrákokat. Nem is volt akkor szomorú magyar Kolozsváron. Még a haldokló is könnyebben lélegzett.

Honnan jöttök fuk? — kérdi a mászár. Feketének egykori bajtársa.

Nagyváradról.

Ott mit csináltatok?

Börtönben ültünk. — Onnan megszöktünk.

Miért?

Hogy ide visszajöhessünk s ismét a haza szolgálatába állhassunk.

Jól tettétek. A hazának most minden ép fiára szüksége van. Azok támadtak ellene, kiket mint édes anya gyermekét keblén melegengetett, s a kiknek több jogot adott, mint a hogy érdemelték volna. Most ezért a hála, hogy falvainkat felperzsélik, de nem beszéltek. A fájdalom nem enged beszélni. Miért kerültetek különben a börtönbe?

Én nem tudom.

Én sem.

Meg a parancsnok urat is odatette valami Holdkoros.

Nem Holdkoros, hanem Hódossy a kormánybiztos — igazítá helyre egyikük.

Ah! Most értem — kiált fel a mászár. — A szamosfalvi szerencsétlen csata miatt csukott be titeket. — Szép — mondhatom.

Lesztek-e ismét katonák?

Azok akarunk lenni.

Mind gyalogosok voltatok?

Azok, de inkább szeretnők huszárnak felcsapni. Huszár a világ első katonája.

Jól van — felelt a mászár. Reggel kaptok lovat, ruhát, fegyvert. Azzal ittak tovább a hazáért, Bem apóért, a szabadságért.

Másnap csakugyan mind a hárman lovat, fegyvert kaptak. Ez időtől fogva a Bem hadseregében szolgáltak.

Fekete ott is örmester volt. Részt vett Bem apóval majdnem minden csatában. Hanem egyszer még is megjárta.

Egy tisztnék nem engedelmességet, mivel ez olyan dologra kényszerítette, mit a rendeletek értelmében nem neki, hanem a tisztnék kellett volna, hogy megtegyen. A tiszte miatt engedetlenséggel vádolták be Bem apóval. Ismeretes az öreg szigorúsága. A haditanácsban most is ő mondotta ki legelőször, hogy „lőjék főbe.” Hiába esdett kegyelmet két társ Feketének érte s még egy más elístört, Bem apó hajhatalatlan maradt. Csak annyit mondott. „Lőjék főbe! Nincs kegyelem.”

Ekkor Kis Sándor ezredes kért kegyelmet számukra. Elmondotta, hogy az illetők becsületes emberek, s a tiszte követelése jogtalan. Felelített, hogy Fekete önkényesen állott a zászló alá. Elhagyta övégy édes anyját, csakhogy hazánknek karjával segítségére lehessen. Oly sok háborúban az ellenség golyója megkímélte életét s most mi öltük el azt a székegy vért, melynek minden kis cseppjét drága áron is meg kelle szerezniünk a hadsereg számára?

Kérte Bem apót, hogy gondolkozzék, s két kipróbált vitéztől ne fossza meg kicsiny seregét egy tiszti vádjára. Később a muszákk által a tömösi csatában megsebesített s ugyanott elfogott ezredes szavai nem maradtak hatás nélkül a nemes szívű hadvezérré. Feketének és két társának megkegyelmezett. Azonban ott előtte bocsnatott kellett, hogy kényenne a tiszttől, kit állítólagosan megsebesítették.

Pár hét múlva, mikor Fekete egy osztrákosban kinttette magát Bem apó megvergette a vállát s így szólt a tisztek előtt az örmesterek: „Hár volna az ilyen emberekét főbe lőni.”

Igaz volt az öregnek. Fekete egyike volt Bem apó leghívebb embereinek. Végig

küzdött vele a szabadságharcot. Aunyra megszerette az öreget, mikor az életének meggyelmezett, hogy nem tudott tőle elválni. Ott küzdött az ő seregében.

Déván is ott volt 1849 augusztus 17-én, mikor már Gurgei a hadsereg lelkeivel lerakatta volt a fegyvert Világosnál.

Látta a mint Bem apó sirva kérte a honvédek, hogy csatlakozzanak hozzá s veszszeken inkább vele becsületes harczban, mint az osztrák keze alatt a bitófán. Látta, a mint 10 tiszta a zászlóval Bemhez közeledett ezt mondva: „mi a becsületes mezentelést zalogát megmentettük s készek vagyunk tábornok az ön vezérlete alatt a csatátérre gyászünnepre vinni.” Bem könyezve ölelte meg a derék vitézeket s augusztus 19-én elhagyta a várost.

Néhány vitéze követte az emigrans hős vezért.

Fekete oda ment hozzá. Könyezve csókolt meg azt a kezét, mely az ő életének megkegyelmezett, s a mely annyi sötét fellegét hárított el a haza egről.

Bocsnatott kért, hogy nem követheti külföldre, a csatában meghalnék szívesen, de ki nem bujdosom. Mi lesz majd édes anyámmal s a jegyesemmel.

Ne is jöjj gyermekem — szolt könyezve a hős vezér — menj édes anyáddhoz. Találd egészszégedben. Igazi édes anyád, a haza már haldoklik, fia nem mentették meg életét. Azzal forrón szorított kezét Feketével.

Aztán elment hegyi ösvényeken, lóháton Törökföldre, „krajczár nélkül.”

Fekete sok bujdosás, éhség után megérkezett Szabédra szeptember első napjaiban egy vasárnap délelőtt.

Oly csendes volt a falu, mintha minden élet khalt volna belőle. A harang nem hívta templomba a híveket. Ágyut öntött

belőle Gábor áron. A pap nem prédikált. Valahol ott hullott el a csatamezőn. Ki tudja hol? Sirja fölött nincs emlékkő, de van hulló levél, hervadt virág. Aztán minnek is emlékkő, sirja felé, mikor a fájdalom neje és gyermekei szívébe mély emléket vésett. Hány anya van, ki gyermekét, testvér a testvérét siratja Szabédon! — Hát még a hazában! Azt csak a jó isten tudná megmondani.

Oly csendes volt házuk is, mint a falu. Édes anyja az ágyban fektett beteg. Ágya előtt ott állt egy rokoka. A rokon is, a beteg is könnyezett. Feketét siratták, az élet, a kiről azt hitték, hogy ő is elvezett a csatátérre.

Édes anyám lelke! Ne sirjon itt vagyok. — Nem vesztet el annyi csatában, de veszte — s itt könnyezni kezdett a haza.

Ne sirj fiam. — Eleget sirtnak mi helyetted is utánad, miattad. — Mennyit imádkoztam életedért. Meghallgatta a jó isten.

Most már úgy szeretném élni, de érzem, hogy nem lehet. Egy hét óta arra kérem az én istenemet, hogy vegye magához megunt életemet.

Kérésemet nem lehet megmástanom. Fekete most ismét odahajta fejét édes anyja fejére s csókjaival halmozta el, mint az előbb, mikor a szobába lépett.

— De micsoda különös ének hangzik az utózárlól? — kérdi Fekete.

Ne kérdezd — szolt rokoka.

Az ének mind közelebb-közelebb hangzott fájdalmasan halkán.

Tán temetnek? Kérdi újból.

Temetik Vári Linát, a jegyesedet.

Arra felugrott Fekete beteg édes anyja mellől. Kirohant a házból. Megállott a kapu előtt levett kalappal. Mikor a halottkísérlet a kapujokig ért, odaállott a kopor-

Jelszó! izlés, pontosság és olcsó ár!

!!Uj női-divat üzlet!!

Van szerencsém a nagyérdemű női közönség becses tudomására juttatni, hogy a téli idényre

a legujabb ruha-kelmék és diszek

nagy választékban megérkeztek.

Továbbá

RUHÁK és FELÖLTÖK

elkészítésé elvállaltatik a legujabb francia divat szerint, úgy szolid, mint izléses klálitásról kezeskedem.

Vidéki ruha-megrendelésekhez derék és alj hossza kéréstik.

A nagyérdemű közönség szíves pártfogását kérve maradtam

mély tisztelettel:

907. (11-x)

MERZA GERO.

Jelszó: izlés, pontosság és olcsó ár!!

Van szerencsém a n. é. közönséget értesíteni, hogy az ismert jó hírnevű

auszigi palaczk gyárnak
erdélyi főraktárát

átvettem és gyártmányainak egyedüli elárúításával megbízattam; ennél fogva főtürekevésem lesz, folytonosan készletet tartani, raktáron mindennemű:

bor-, sör- és rumos palaczkokból,

a melyeket a legutányosabb és leggyorsabb kiszolgálás mellett meghatározott gyári árban számítom.

Teljes tisztelettel:

Hunwald Lipót,

988. (8-8)

üveg és porcellán nagykereskedő.

Eladó ház!

Kolozsvárt a nagy-buza utczában
12. szám alatti

H Á Z A S T E L E K
e l a d ó.

994. (2-3)

Értekezhetni? Kőváry Mihály ügyvéddel.

A belközép-utca 11. szám alatt

GROBOIS JÁNOS czukrászatába

naponta a délelőtti órákban

friss Ludmáj Hache

és

tésztába sült friss virsli kapható.

Továbbá jó kávé, valódi likőrök, finom sütemények nagyválasztékban.

BONBONOK.

Teljes tisztelettel:

GROBOIS JÁNOS.

970. (6-6)

LEGOLCSÓBBAN

vásárolhatni Belhid-utca 7. szám alatt

ORELI HUGÓ divat-raktárában.

KAPHATÓK:

Jó minőségű munkás ingek	60 krtól 85 krig.
Lábravalók	58 krtól felfelé.
Fehér és színes Uri ingek	1 fttól 2 ftt 50 krig.
Női ingek, háló réklík, fűsölködő köpenyek	90 krtól 3 fttig.
Női nadrágok	1 fttől felfelé.
Fehér és színes alsó szoknyák	1 ftt 20 krtól.
Futó szőnyegek méterenként	25 krtól 70 krig sat.

U R A K N A K.

1250 darab különböző nyakkendő 20 krtól 1 ftt 50 krig. mangett és gallérok Chiffon és kauszokból, zsebkendők, harisnyák, nyakkendő-tűk, inggombok, sétatökök, satb. stb.

H Ö L G Y E K N E K.

175-féle rücskek, szalagok, gyöngy nyakdiszkek, (Colliér) schabok Broschok, kézi kosarak, csipkék s még igen sokféle pipere czikkek és rövid árak.

bámulatos olcsó áron árusítok el,

egy tömeg körül (1800), dutret női ruhára való fekete szép gombokat tutuztját 5-10 kron, nagyobb vételnél még ez árán is olcsóbban.

Szíves tudomásul-

NŐI-RUHA VÁRÓ-TERMÉK I-só októbertől

981. (3-x)

Páris-utca 9. sz. emelet.

Táncz és illem tanítás.

Alólírottak mély tisztelettel értesítjük a nagyérdemű közönséget, miszerint a „Redoute” épület női éttermében két órára terjedő

táncz- és illem tanfolyamot

nyitunk, mely november hó 20-án veszi kezdetét délután 5 órakor.

Beiratások mai naptól lakásunkon belközép-utca 40. szám alatt eszközöltetnek.

A nagy érdemű közönségnek becses pártfogásáért esedezünk

Grossmann József

és neje szül.

993. (1-3)

Bakó Matild

táncz- és illem tanítók.

Kész női ruhák megrendelhetők

MESKÓ L.

ujjonnan berendezett és megnagyított divat-üzletében

Kolozsvárt, főtér 19. sz.

984. (2-x)

A n. é. közönség becses pártfogását kérve maradtam

mély tisztelettel:

MESKÓ L.

Téli kendőkől gyári raktár

Miderek.

Bel- és
külföldi ruházatok
bő nagy raktár.

Téli felsőbb
és
jaquettek.

Bárony,
selyem, zsinor, gom-
kötő és gyöngy díszek

Czipők.

Tricot
és Hárász
derékek

Munkát a hazai iparosnak!

FERENCZI IGNACZ

CZIPÉSZ,

Kolozsvárt, a Főtéren.

809.

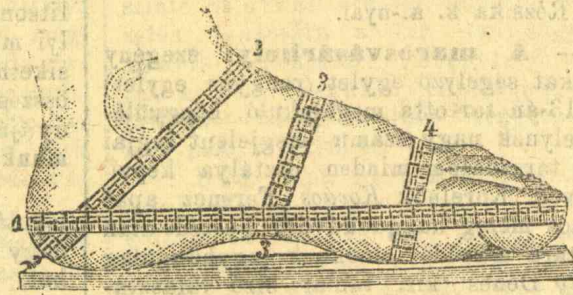
(12-x)

Elismert első és legnagyobb raktára.

Saját készítményei.

Főülmul minden behozott
gyári munkát.

Kényelem, csín és tartósságá-
val kizár minden versenzt!

Megrendelések minta-czipő vagy mér-
ték után

pontosan és jutányosan
felvállaltatnak.

Pontos rendelések azonnal
teljesítettnek.

Mert csak úgy halad iparunk!

917. (7-20)

BUTOR-RAKTÁRA

SZÖLLÖSY és CSERNYÁNSZKY

CZÉG ALATT

Kolozsvárt, Sétatér-utca 20. szám.

Tisztelettel ajánljuk a n. é. közönségnek 18 év előtt alapított, dúsan berendezett butorkereskedésünket, melyből a legutolsó divat szerinti, mindennemű és izlésű lak-berendezéseket, átalakításokat jutányosan és jótállás mellett eszközölünk.

Raktáron: kitűnő, száraz, különféle izlésű, fényezett és homályos fabutor

részben kolozsvári készítmény

dús választékban: legjobb móddal készített, divatos töltött butorok, Thonet-féle töm. hajlitott munkák, izléses DISZARUK, VAS BUTOR, ESZTERGÁLT CZIKKEK, TÜKRÖK, legfinomabb LŐSZÖR-, AFRIQUE-, TENGERIFÜ- és RUGANYOS MATRATZOK stb. stb.

„Különösen ujjonnan beszerezett HAAS-féle szöveteink-, szőnyegek- és függő-
nyeinkre hívjuk fel a n. é. közönség becses figyelmét.”

Évek hosszú során át fáradhatatlan buzgalommal és szakértelemmel vezetett üzle-
tünk jó hírneve, biztosítékot nyújt t. vevőinknek, a szolid kiszolgálás irányában.

Kiváló tisztelettel: SZÖLLÖSY és CSERNYÁNSZKY.